

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/90/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619200255
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5619200255.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci žalobcov 1/ O. W., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom E. XXX/X, X. S., 2/ S. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Z. XXX/X, X. S. a M. O., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom tamtiež, 3/ F. Y. P., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom G. XXX/X, X. S., 4/ S. W., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom L. XXX/X, X. S. a V. W., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom tamtiež, 5/ S. I., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. XXX, X. S., 6/ V. U., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. XXX/XX, X. S., žalobcovia 1/ až 6/ zastúpení ŠTELLMACHOVÁ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom M. Pišúta 936/16, Liptovský Mikuláš, IČO: 36 861 251, proti žalovanému S. I. nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. XXX/X, X. S. zastúpenému JUDr. Jaroslavom Kiapešom, advokátom so sídlom I. XXXX/XX, X. S. o uloženie povinnosti strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, na odvolanie žalobcov a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 11C/1/2019-194 zo dňa 28. 01. 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e .**

Vo výrokoch II., III. odvolaním nenapadnutými, **p o n e c h á v a** rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

Vo výroku IV. **m e n í** rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobcom proti žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Žalobcom **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania taktiež v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť strpieť výkon práva žalobcov ako vlastníkov stavieb uvedeného súpisného čísla, postavených na uvedených parcelách registra KN-C, zapísaných na uvedených listoch vlastníctva, katastrálne územie Q., obec X. S., okres X. S., zodpovedajúce vecnému bremenu spočívajúcemu v práve prejazdu osobnými motorovými vozidlami, ktoré nezahŕňa parkovanie, po pozemku parcely registra KN-C č. 665/1, záhrada o výmere 322 m², zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie Q., obec X. S., okres X. S., v podielovom spoluvlastníctve žalovaného vo veľkosti podielu 8/9-tín. Vychádzal z toho, že žalobcovia odvodzovali dôvodnosť žaloby od dvoch skutočností, z ktorých prvou je tá, že zmluvne zriadené vecné bremeno spočívajúce v práve prechodu cez pozemok žalovaného v sebe zahŕňa aj právo prejazdu motorovými vozidlami, pretože vecné bremeno bolo zriaďované práve za účelom užívania stavieb jednotlivých garáží. Vôľou zmluvných strán bolo teda aj zriadenie vecného bremena prejazdu a účel zriadenia musel byť všetkým zmluvným stranám známy.

Druhou skutočnosťou je vydržanie práva z vecného bremena. Mal za to, že pokiaľ ide o právny úkon, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma, musí byť určitý prejav daná obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný, t. j. nestačí, ak je zmluvnej strane jasné, čo je predmetom zmluvy, ak to nie je poznateľné z jej textu. Nemožno vykladať to, čo nebolo predpísaným spôsobom vyjadrené alebo inak povedané, čo bolo mienené, ale nebolo vyjadrené. Vecné právo spočívajúce v práve prechodu a vecné právo spočívajúce v práve prejazdu sú dve samostatné práva, ktoré zaťažujú vlastníka pozemku iným spôsobom a nemožno ich stotožňovať. Pritom formulácia obsahu vecného bremena v jednotlivých kúpnych zmluvách neumožňuje výkon práva prejazdu, pod ktorým sa rozumie právo prejazdu motorovými, prípadne inými vozidlami. V zmluvách uvedená formulácia je jednoznačná a dostatočne určitá a neprípúšťa možnosť viacerých interpretácií. Navyiac, ak je sporný obsah a rozsah vecného bremena, platí obmedzujúci výklad, že nehnuteľnosť je zaťažená skôr menej ako viac. Z uvedených dôvodov preto nebolo možné žalobe vyhovieť. Právo zodpovedajúce vecnému bremenu však možno vydržať, pričom k tomuto pôvodnému nadobudnutiu práva dochádza po splnení zákonom stanovených podmienok priamo zo zákona, a to od okamihu uplynutia desaťročnej vydržacej doby oprávneného a dobromyseľného užívania práva. Predpokladom dobromyseľnosti je presvedčenie žalobcov a ich právnych predchodcov, ktorí cez pozemok žalovaného jazdili motorovými vozidlami k svojim garážam, že toto právo využívajú právom. Žalobcovia, ako aj svedok O. P. zhodne vypovedali, že nerušene užívali právo spočívajúce v prejazde po dobu dlhšiu ako desať rokov a svoje právo odvodzovali od uzatvorených kúpnych zmlúv, súčasťou ktorých bolo aj zriadenie vecného bremena. Omyl, spočívajúci v tom, že v práve prechodu je zahrnuté aj právo prejazdu, je bez právneho významu v nadväznosti na konštatovanie o ich dobromyseľnosti. Nemalo by byť medzi stranami sporné to, že pokiaľ by neboli presvedčení o tom, že majú zmluvne zabezpečený prístup motorovými vozidlami ku garážam, nepochybne by ani jeden takúto garáž nenadobudol, pričom žalobcovia boli ubezpečení predávajúcimi, že im nie je bránené v prejazde ku garážam, pričom nebolo tvrdené ani preukázané, že by čo i len jeden predávajúci uskutočnil predaj garáže práve z tohto dôvodu. Naopak, žalobcovia uviedli, že k predajom jednotlivých garáží došlo z dôvodu presťahovania sa ich pôvodných vlastníkov, keď žalobca 4/ pri nadobúdaní garáže využil služby realitnej kancelárie, čo len zosilňuje jeho tvrdenie o dobromyseľnosti. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný prvýkrát namietal voči žalobcom uplatňovanie práva prejazdu cez jeho pozemok výzvou zo dňa 09. 05. 2018, pričom pozemok KN-C č. 665/1 nadobudol kúpnu zmluvou zo dňa 14. 07. 2003, na základe ktorej bol dňa 23. 09. 2003 povolený vklad pod č. V 1978/2003. Potvrdil, že trpel právo prejazdu žalobcov k ich garážam dovtedy, kým zásahy do jeho vlastníckeho práva presiahli primeranú mieru. Vykonané dokazovanie smerom k správam polície nepreukázalo, že by žalovaný v rozhodnej dobe namietal užívanie práva prejazdu žalobcov. Vyplývalo z neho, že hlavnou výhradou žalovaného bolo neoprávnené parkovanie na jeho pozemku. Nemal pochybnosti o tom, že pokiaľ by zo strany tretích osôb, ako aj niektorých žalobcov, predovšetkým žalobcu 6/ nedochádzalo k týmto zásahom do vlastníckeho práva žalovaného, spor by ani nevznikol. Predmetom tohto sporu však nie je právo zodpovedajúce vecnému bremenu parkovania, ale prejazdu motorovými vozidlami. Žalovaný neprodukoval žiadny dôkaz o tom, že by počas desiatich rokov v úseku odo dňa nadobudnutia predmetného pozemku do 09. 05. 2018 namietal voči žalobcom, resp. ich právnym predchodcom užívanie práva prejazdu motorovými vozidlami, preto konštatoval, že sú splnené všetky podmienky na vydržanie tohto práva žalobcami. Z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise, predovšetkým z kúpnych zmlúv a zmlúv o zriadení vecného bremena, ako aj výpisov z listov vlastníctva, nesporne vyplýva, že žalobcovia, resp. ich právní predchodcovia nadobudli nehnuteľnosti v rozpätí rokov 2000 až 2001. Nakoľko žalovaný nenamietal, že by vo vzťahu k niektorému zo žalobcov neuplynula desaťročná lehota, neuvádzal konkrétne dátumy nadobudnutia nehnuteľností na základe predmetných zmlúv, keď aj s poukazom na dátumy ich uzavretia je nesporné, že do 09. 05. 2018 nepochybne uplynula desaťročná lehota nevyhnutná na vydržanie. Žalobcom ako vlastníkom nehnuteľností, t. j. garáží a KN-C parciel, na ktorých sa nachádzajú, tak vzniklo právo prejazdu zodpovedajúce vecnému bremenu cez pozemok žalovaného, pretože boli splnené podmienky vydržania, a preto mu uložil povinnosť strpieť výkon ich práva zodpovedajúceho vecnému bremenu spočívajúceho v práve prejazdu osobnými motorovými vozidlami, ktoré nezahŕňa parkovanie. V zostávajúcej časti, pokiaľ ide o nákladné motorové vozidlá, žalobu zamietol ako nedôvodnú, keďže žalobcovia nepreukázali splnenie podmienok na vydržanie tohto práva, predovšetkým nepreukázali existenciu titulu, od ktorého by svoje právo odvíjali. Dôkazy navrhnuté žalovaným nevykonali, pretože výpoveď navrhovaných svedkov nebola spôsobilá preukázať jeho skutkové tvrdenia, keďže výpoveďou mali dokázať, že v rokoch 2007 a 2008 na jednotlivých žalobcov volal políciu, nakoľko dochádzalo k zásahom do jeho vlastníckeho práva, keďže v priebehu konania namietal parkovanie na jeho pozemku, nie prejazd po pozemku ku garážam žalobcov.

Žalobca 5/ sa v priebehu konania dohodol so žalovaným, výsledkom čoho bol predaj spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/9 na predmetnom pozemku, z ktorého dôvodu navrhol konanie v časti jeho sa týkajúcej zastaviť, a preto tak aj činil. V nadväznosti na námietku žalovaného uviedol, že zákon nevylučuje, aby sa žalobca 3/ zúčastnil tohto konania popri ostatných žalobcoch, ktorí pred začatím konania podali návrh na nariadenie neodkladného opatrenia.

Z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd úspešným žalobcom nepriznal náhradu trov konania, pretože nepristupovali, resp. ich právni predchodcovia, s výnimkou žalobcu 4/, pri uzatváraní zmlúv o zriadení vecného bremena s náležitou starostlivosťou, v dôsledku čoho vznikol tento spor. Zároveň, niektorí v menšom, niektorí vo väčšom rozsahu, zasahovali do vlastníckeho práva žalovaného nad rámec uplatňovaného práva prejazdu, keď nedôvodne parkovali na pozemku svoje vozidlá a žalovaný tak bol obmedzovaný z vecného bremena vo väčšom rozsahu, aký zodpovedá obsahu vecného bremena spočívajúceho v práve prejazdu.

2. Proti výroku IV. uvedeného rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP a žiadali ho zmeniť tak, že majú nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu. Poukázali na to, že uvedený výrok je nepreskúmateľný a arbitrárny. Žalovaný sa nedomáhal toho, aby im súd nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodu hodného osobitného zreteľa, ktoré ani neexistujú. Súd neuviedol, ktorí konkrétni žalobcovia a v akej konkrétnej miere ho obmedzovali tak, že zasahovali do jeho vlastníckeho práva nad rámec uplatňovaného práva prejazdu. Žalovaný poukazoval na to, že to bol len žalobca 6/, ktorý na jeho pozemku mal parkovať, ktorá skutočnosť však nebola bezpochyby preukázaná a ani nebola predmetom skúmania zo strany súdu a nemôže byť na ujmu ostatným žalobcom. Dôvod na podanie žaloby dal práve žalovaný, nakoľko zahradil pozemok, cez ktorý mali žalobcovia právo prechodu a prejazdu, a to zábranou, čím im znemožnil výkon ich vlastníckeho práva. Nie je správny ani záver súdu, že nepristupovali pri uzatváraní zmlúv o zriadení vecného bremena s náležitou starostlivosťou, v dôsledku čoho vznikol spor, nakoľko z výsledkov dokazovania vyplýva, že s náležitou starostlivosťou a v dobrej viere konali, keďže oni, ako aj ich právni predchodcovia a pán Olšovský, ktorý zriaďoval vecné bremeno práva prechodu, toto právo prechodu vnímali ako právo, ktoré v sebe zahŕňa aj právo prejazdu motorovými vozidlami cez zaťažený pozemok, nakoľko slovo prechod a prejazd považovali za identické, resp. mali za to, že slovo prechod v sebe obsahuje aj prejazd, keďže sa jednalo o jedinú prístupovú cestu k ich garážam, ktoré by inak nikdy nekúpili, keďže by nemohli byť využívané na účel, na ktorý slúžia. Vecné bremeno práva prechodu bolo zapísané v katastri nehnuteľností a žiadnej pochybnosti o existencii práva prejazdu aj motorovými vozidlami ako súčasť práva prechodu cez zaťažený pozemok nemali.

3. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/, e/, f/, h/ CSP a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žaloba bude zamietnutá a priznaná mu náhrada trov konania v plnom rozsahu. Stotožnil sa so zistením súdu, že žalobcovia nemajú zmluvne zriadené právo prejazdu motorovými vozidlami, z ktorého dôvodu mala byť žaloba zamietnutá. Poukázal na to, že výpoveďou svedkyne S. Q. na pojednávaní, ktorá predávala a zriaďovala vecné bremeno len prechodu pešo žalobcom, resp. ich právnym predchodcom nebola preukázaná žiadna vôľa zriadiť akékoľvek vecné bremeno, keďže sa nevedela vyjadriť, čo bolo predmetom zmluvy a aká bola jej vôľa ako účastníka zmluvy. Aj z tohto dôvodu žalobcovia nemajú zmluvne zriadené vecné bremeno spočívajúce v práve prejazdu cez pozemok žalovaného. Pokiaľ súd vyhovel žalobe z dôvodu vydržania práva z vecného bremena, mal za to, že na toto neboli splnené podmienky, keďže u žalobcov absentuje podmienka dobromyseľnosti a nebola preukázaná ani desaťročná vydržacia doba práva z vecného bremena. Neplatnosť jedného spôsobu nadobudnutia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, od ktorého svoje právo odôvodňovali, t. j. zmluvne zriadené vecné bremeno, nemožno nahrádzať iným spôsobom, v tomto prípade vydržaním. Žalobcovia nepreukázali, od kedy mali byť dobromyseľní a od kedy mala začať plynúť desaťročná lehota na vydržanie, čo nie je zrejmé ani z rozhodnutia súdu. Dobromyseľnosť vyvracia aj to, že žalobcovia 3/, 4/, 5/ s jeho ponukou zriadiť za odplatu vecné bremeno spočívajúce v práve prejazdu motorovými vozidlami súhlasili, poukazujúc na to, že dobromyseľnosť musí byť nepretržitá. Od začiatku konania namietal prejazd, nielen parkovanie na pozemku, pričom súd navrhované dôkazy nevykonal. Ďalej mal za to, že ďalším dôvodom na zamietnutie žaloby je skutočnosť, že žaloba svojím obsahom, konkrétne identitou strán nezodpovedá uloženej povinnosti podľa § 336 CSP, pretože v uznesení Okresného súdu Liptovský Mikuláš, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline bolo žalobcom pri nariadení neodkladného opatrenia uložené, aby v lehote 30 dní podali na príslušnom súde voči žalovanému žalobu o uloženie povinnosti strieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu - práve prejazdu motorovými vozidlami po pozemku

žalovaného, keďže v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia na strane žalobcov bol O. P., ktorý v tomto spore nevystupuje a je tu nový žalobca 3/, ktorý však nie je jeho právnym nástupcom. Touto podstatnou skutočnosťou sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal.

4. Žalobcovia 1/, 4/ a 6/ vo svojom písomnom vyjadrení žiadali rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Pokiaľ niektorí zo žalobcov boli ochotní sa so žalovaným dohodnúť, jednalo sa o snahu predísť zdĺhavému súdnemu sporu, čo však neznamená, že s názormi žalovaného na vecné bremeno súhlasili, keď k mimosúdnej dohode nedošlo. Právo prejazdu cez zaťažený pozemok nerušene a v dobrej viere vykonávali oni sami, resp. ich právni predchodcovia od nadobudnutia garáží, t. j. minimálne od roku 2000. To, že im predmetné právo prejazdu motorovými vozidlami patrí, potvrdili konkrétnymi skutočnosťami a vyplýva to aj zo svedeckej výpovede pána Q., ktorý vecné bremeno zriaďoval, a preto boli so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že nimi vykonávané právo k cudzej veci im patrí, keďže ho nepretržite a neprerušovane vykonávali po dobu viac ako desať rokov. Práve žalovaný neuniesol v konaní bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu, keďže nepreukázal, že v rozhodnej dobe namietal užívanie práva prejazdu cez zaťažený pozemok, pričom zaťažený pozemok nadobudol v roku 2003 a až v roku 2018, t. j. 15 rokov žiadnym spôsobom nebránil žalobcom a ich právnym predchodcom vo vykonávaní tohto práva a ani toto právo nenamietal. Súd prvej inštancie vykonal dôkaz navrhnutý žalovaným v podobe oznámenia okresného riaditeľstva, ako aj krajského riaditeľstva, vrátane správ mestskej polície, pričom žiadna z uvedených písomností nepreukázala, že by žalovaný v rozhodnej dobe namietal ich právo prejazdu cez zaťažený pozemok. Žalovaný počas celého konania nenamietal, že by vo vzťahu k niektorému z nich neuplynula uvedená zákonná lehota, pričom ak mal pochybnosti o jej uplynutí, bolo jeho povinnosťou v rámci koncentrácie konania uplatniť prostriedky procesnej obrany v podobe spochybnenia jej uplynutia, čo však neučinil a uvedená skutočnosť tým pádom nebola medzi stranami sporná. Pri namietanej aktívnej vecnej legitímácii žalobcu 3/ poukázali na skutočnosť, že na ich strane ide o samostatné procesné spoločenstvo, keďže každý z nich vo vzťahu k žalovanému sa vo svojom mene domáha uloženia povinnosti strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu cez jeho pozemok, a preto úkony jedného zo žalobcov nemajú vplyv na procesné práva a povinnosti uplatňované v konaní ostatnými žalobcami a nie je preto vylúčené, aby oproti konaniu o nariadení neodkladného opatrenia podala žalobu vo veci samej aj ďalšia osoba domáhajúca sa svojho práva.

5. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcov ďalej uviedol, že z výpovede žalobcu 1/ na pojednávaní vyplýva, že si bol vedomý, že nemá zabezpečený prejazd vozidlom, a tak nemohol byť dobromyseľný, že mu právo prejazdu patrí.

6. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného ďalej uviedli, že čo sa týka žalobcu 1/ žalovaný vytrhol veci z kontextu a svedkyňa S. Q. uviedla na pojednávaní, že vedela len to, že tam bolo právo prechodu a ešte autami, pričom ani v minulosti nikdy nenamietala, že by z jej strany chýbala akákoľvek vôľa zriadiť vecné bremeno pri uzatváraní kúpnych zmlúv. Z výpovede svedka L. Q. vyplýva, že všetko riešil on, jeho žena bola uvedená len na zmluve avšak nevyplýva z nej, že by o ničom nevedela a že by teda na jej strane chýbala vôľa pri uzatvorení zmluvy o zriadení vecného bremena, keďže sám svedok uviedol, že podmienkou aj stavebného úradu bolo, aby tam bolo zriadené aj právo prechodu, čo v tej dobe znamenalo, že k tým garážam bolo možné sa dostať aj osobnými motorovými vozidlami.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu podľa obsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP vo výroku I. odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny, vo výroku IV. o nároku žalobcov na náhradu trov prvoinštančného konania rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie (§ 388 CSP), tak, že žalobcom proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., v ktorom v zostávajúcej časti žalobu zamietol a vo výroku III., ktorým konanie o nároku žalobcu 5/ zastavil, odvolaním nenapadnutými, ponechal nedotknutý.

8. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalovaný, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol

žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

9. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovaného krajský súd dopĺňa, že vecné bremeno obmedzuje vlastníka zaťaženej nehnuteľnosti v prospech niekoho iného. Z vecného bremena vzniká teda právny pomer, v ktorom subjektom povinnosti je vždy vlastník zaťaženej nehnuteľnosti (služobnej) a oprávneným subjektom je vlastník inej (panujúcej) nehnuteľnosti, z ktorej sa právo zodpovedajúce vecnému bremenu vykonáva. Účastníkmi právneho vzťahu vecného bremena sú teda subjekt oprávnenia (ten, komu prislúcha právo zodpovedajúce vecnému bremenu) a subjekt povinnosti (ten, kto je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu). Za subjekty vecných bremien treba považovať aj právnych nástupcov vlastníkov panujúcej a služobnej (zaťaženej) nehnuteľnosti, keďže podstatou vecných bremien je ich vecno-právny charakter (§ 151n ods. 1, 2 OZ). Práva zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním), pričom ust. § 134 OZ tu platia obdobne (§ 151o OZ).

10. Z vykonaného dokazovania, a to z výpovede svedka L. Q., ktorý riešil za manželku - vlastníčku predmetných parciel vytvorených geometrickým plánom za účelom stavby garáží, na čo dostala aj stavebné povolenie, ich odpredaj, vyplynulo, že pri odpredaji pozemkov a následne garáží podmienkou stavebného úradu bolo, aby tam bolo (v kúpnych zmluvách) zriadené aj právo prechodu, čo v tej dobe znamenalo, že k tým garážam bolo možné sa dostať aj osobnými motorovými vozidlami, pretože inak by to samozrejme vzhľadom k tomu, že išlo o garáže, nebolo možné. Ďalej uviedol, že keď sa odpredávali parcely (vrátane parcely KN-C č. 665/1) žalovanému, ktorý ich kupoval ako posledný, predávalo sa mu to aj s povinnosťou strpieť, aby ostatní vlastníci mohli chodiť do svojich garáží motorovými vozidlami, pričom pokiaľ išlo o rozdiel medzi prechodom a prejazdom, považoval to za slovičkárnenie. Uvedené potvrdila aj svedkyňa, jeho manželka S. Q., ktorá uviedla, že pokiaľ išlo o vecné bremeno, vedela, že to bolo právo prechodu a ešte autami, pričom pokiaľ sa mala vyjadriť, že nevie ako bolo riešené právo prechodu a prejazdu ku garážam, jednalo sa o garáže, ktoré kupoval žalovaný. Taktiež svedok O. P. ako posledný z pôvodných nadobúdateľov pozemkov a garáže na ňom stojacej, od ktorých ich zakúpili žalobcovia, taktiež uviedol, že mal v kúpnej zmluve zriadené právo prechodu, čo považoval aj za právo prejazdu motorovým vozidlom ku svojej garáži. Z výpovedí samotných žalobcov vyplynulo, že garáže s príslušnými parcelami kupovali od pôvodných nadobúdateľov (ktorí ich nadobudli od pani Q.) s právom prejazdu ku nim motorovými vozidlami, keďže by ich inak nekúpili, o ktorom práve boli ubezpečovaní aj predávajúcimi. Samotný žalovaný pritom vo svojej výpovedi uviedol, že po nadobudnutí garáže a pozemku v roku 2003 15 rokov mlčky toleroval využívanie parcely č. 665/1 inými vlastníkmi garáží a až 09. 05. 2018, ako to vyplýva z výzvy na mimosúdne zriadenie práva prejazdu sa obrátil na právneho zástupcu, pričom zo samotnej kúpnej zmluvy s ním uzavretej pani Q. 14. 07. 2003 vyplýva, že súhlasí so zriadenými vecnými bremenami na právo prechodu cez parcelu KN-C č. 665/1 pre ostatných vlastníkov garáží, tak ako sú vyznačené na liste vlastníctva, keďže nimi uzatvárané kúpne zmluvy vrátane vecného bremena prechodu boli zavkladované na katastri nehnuteľností a vecné bremeno bolo zapísané na liste vlastníctva.

Vychádzajúc z uvedeného boli žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia v dobrej viere, že im patrí aj právo zodpovedajúce vecnému bremenu prejazdu ku svojim garážam, keďže aj keď nebolo uvedené v kúpnych zmluvách, jedná sa o prípad tzv. domnelého právneho dôvodu, keďže žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia ako držiteľia práva boli vzhľadom na všetky uvedené okolnosti v dobrej viere viac ako stanovenú lehotu 10 rokov, že tu taký titul je, keď navyše aj stavebný úrad ako orgán štátu, t. j. štátna autorita vyžadoval pre vydanie stavebných povolení na predmetné garáže zriadenie vecného bremena prechodu k nim cez KN-C parcelu č. 665/1, tak ako to uviedol žalobcami navrhnutý svedok pán Q., ktoré skutočnosti žalovaný nenamietal.

Vychádzajúc z uvedeného mal potom odvolací súd za to, že žalobcovia, resp. ich predchodcovia ako subjekty práva vykonávali právo prejazdu motorovými vozidlami cez KN-C parcelu č. 665/1 zodpovedajúce vecnému bremenu pre seba a so zreteľom na všetky okolnosti boli dobromyseľní, že im toto právo patrí, pričom toto právo vykonávali nepretržite po dobu viac ako 10 rokov, z ktorého dôvodu ho podľa ust. § 151o ods. 1 OZ nadobudli vydržaním. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobcovia 3/, 4/, 5/ súhlasili s jeho ponukou zriadiť vecné bremeno spočívajúce v práve prejazdu motorovými vozidlami za odplatu, krajský súd uvádza, že sa jednalo o ich snahu o mimosúdne vyriešenie sporu, a to na základe výzvy právneho zástupcu žalovaného z mája 2018, ku ktorému nedošlo, kedy vzhľadom už na vyššie uvedené však predmetné právo zodpovedajúce vecnému bremenu nadobudli vydržaním.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k ďalšej námietke žalovaného krajský súd dopĺňa, že na strane žalobcov ide o samostatné procesné spoločenstvo, keďže vo vzťahu k žalovanému sa každý vo svojom mene domáha uloženia povinnosti strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Preto úkony jedného zo žalobcov nemajú vplyv na procesné práva, či povinnosti uplatňované v konaní ostatnými žalobcami. Ak teda žalobu nepodal pôvodný účastník konania o nariadení neodkladného opatrenia O. P., súd by mal aj bez návrhu uznesenie o neodkladnom opatrení vo vzťahu k nemu zrušiť (§ 336 ods. 3 CSP). Nie je však vylúčené, aby oproti pôvodnému konaniu o nariadení neodkladného opatrenia podala žalobu vo veci samej aj ďalšia osoba, v tomto prípade Ing. Y. P., ktorý sa ňou popri ostatných žalobcoch domáha svojho práva.

Vo vzťahu k súdom prvej inštancie nevykonaným dôkazom krajský súd uvádza, že ich nevykonanie tento riadne ako pre posúdenie veci irelevantné vyhodnotil, s ktorým názorom sa stotožňuje aj odvolací súd, keďže uvedení svedkovia mali potvrdiť len neoprávnenosť parkovania na KN-C parcele č. 665/1, ktoré v skutočnosti boli pre posúdenie veci irelevantné.

11. Vychádzajúc z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalovaného vznesenými či v prvoinštančnom, ako aj v odvolacom konaní, krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

12. Odvolací súd sa nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania (IV.) a keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na zrušenie, tak ho zmenil (§ 388 CSP) tak, že žalobcom proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu. Mal za to, že dôvody hodné osobitného zreteľa, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalobcom proti žalovanému rozhodné pre jeho rozhodnutie neboli dané. Vychádzajúc z hore uvedeného žalobcovia a právni predchodcovia boli objektívne vzhľadom na všetky okolnosti pri uzatváraní kúpnych zmlúv obsahujúcich aj zriadenie vecného bremena prechodu v dobrej viere, že im patrí aj právo zodpovedajúce vecnému bremenu prejazdu motorovými vozidlami k nim nadobúdaným garážam, resp. pozemkom, na ktorých stoja, v dôsledku čoho aj uvedené právo vydržali, a preto neobstojí konštatovanie súdu prvej inštancie, že mali pristupovať pri uzatváraní zmlúv o zriadení vecného bremena s náležitou starostlivosťou, tak aby nevznikol tento spor. Ďalší dôvod hodný osobitného zreteľa, na ktorý súd prvej inštancie poukazoval, a to, že žalobcovia, niektorí vo väčšom, niektorí v menšom rozsahu, zasahovali do vlastníckeho práva žalovaného nad rámec uplatňovaného práva prejazdu, keď nedôvodne parkovali na pozemku svoje vozidlá, taktiež neobstojí, keďže parkovanie, resp. právo zodpovedajúce vecnému bremenu parkovania na pozemku KN-C č. 665/1 nebolo ani predmetom sporu a žalovaný sa v ňom ani ochrany svojho vlastníckeho práva nedomáhal. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žalobcom vzhľadom na ich plný úspech vo veci (§ 255 ods. 1 CSP) priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcom priznal proti žalovanému nárok na ich náhradu vzhľadom na plný úspech v odvolacom konaní taktiež v plnom rozsahu.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z

akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).